

ע"פ 37783/08-16 - אסראא עאבד נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייט

13 יוני 2017

ע"פ 37783-08-16 עאבד נ' מדינת ישראל

בפני כבוד השופטת אסתר הלמן, ס. נשיא, אב"ד
כבוד השופטת יפעת שטרית
כבוד השופט חנא סבאג

המערערת אסראא עאבד
נגד המשיבה מדינת ישראל

ערעור על פסק דינו של בית המשפט השלום בנצרת, (כב' השופט ד. שרון-גרין)

בתיק 61835-10-15, מיום 12/07/16

נוכחים: בשם המערערת עו"ד אלבר מני.

בשם המשיבה עו"ד ויאאם קבלאווי.

המערערת בעצמה.

פסק דין

השופטת יפעת שטרית:

מבוא:

1. בפנינו ערעור כנגד גזר דינו של בימ"ש השלום בנצרת (כב' השופטת ד. שרון - גרין) בת"פ 61835-10-15, מיום 12/7/16, במסגרתו החליט להותיר את הרשעת המערערת בדין על כנה והשית עליה את העונשים כדלקמן:

- 6 חודשי מאסר בפועל.
- 6 חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים והתנאי הוא שהמערערת לא תעבור עבירה מהעבירות בהן הורשעה בתיק זה.
- קנס בסך 1,500 ₪ או 15 ימי מאסר תמורתו, אשר ישולם ב - 30 תשלומים שווים ורצופים.
- העמדת המערערת בצו מבחן לתקופה של שנה מיום שחרורה ממאסרה.

עמוד 1

הערעור מופנה כנגד ההחלטה להותיר את הרשעת המערערת בדין על כנה וכנגד העונשים שהוטלו עליה במסגרת גזר הדין, כמפורט לעיל.

ההליכים בפני בימ"ש קמא:

2. המערערת הורשעה על פי הודאתה בעבירות נשוא כתב האישום (המתוקן) (להלן: "**כתב האישום**") ואשר עניין:

א. החזקת סכין - עבירה לפי סעיף 186 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

ב. איומים - עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

3. לבקשת המערערת, הורה ביהמ"ש קמא על קבלת תסקיר מאת שירות המבחן בעניינה, אשר יתייחס גם לשאלת הרשעתה בדין.

4. לאחר שהוגש תסקיר, כאמור, הובאו בפני ביהמ"ש קמא ראיות הצדדים לעונש, נשמע עד לעונש מטעם המערערת (ראש עיריית נצרת, מר עלי סאלם) ולאחר שנשמעו טיעוני הצדדים לעונש, נתן ביהמ"ש קמא את גזר דינו והחלטתו, כאמור.

אלה נשוא הערעור שבפנינו.

עובדות כתב האישום:

5. מעובדות כתב האישום עולה, כי המערערת סובלת מבעיות נפשיות ובמהלך השנתיים שקדמו להגשת כתב האישום, ניסתה מספר פעמים להתאבד, אך הדבר לא עלה בידה. במסגרת ניסיונות ההתאבדות נחבלה המערערת ונגרמו לה שברים בעצמות והיא אושפזה מספר פעמים.

6. כן עולה, כי בתאריך 9/10/15, או בסמוך לכך, החליטה המערערת לנסות להתאבד שוב, בין היתר, על רקע מערכת יחסים שהגיעה לסיומה.

7. על רקע המצב הביטחוני בעת האחרונה שכלל פיגועי דקירה, במהלכם נורו מפגעים למוות, ביקשה המערערת לנצל את המצב ולהתחזות כמפגעת כדי להתאבד. המערערת תכננה להגיע למקום בו נמצאים אנשי כוחות הביטחון ולהתחזות למי שבכוונתה לבצע פיגוע דקירה במטרה שאלו ירו בה ויהרגו אותה.

8. בהתאם לתוכנית, לקחה המערערת, בתאריך 9/10/15, מביתה, סכין עם להב באורך של כ- 19 ס"מ ונסעה

לתחנה המרכזית בעפולה (להלן: "**התחנה המרכזית**"). בהגיעה לתחנה המרכזית, הייתה התחנה הומה אדם.

בסמוך לשעה 13:15 איתרה המערערת קבוצה של אנשים וביניהם חיילים, העומדים באחד הרציפים בתחנה. המערערת ניגשה אליהם, הוציאה את הסכין שהביאה עמה מבעוד מועד, הרימה את הסכין באופן גלוי ובצורה מאיימת, תוך שנמנעה מלדקור אדם שעמד בצמידות אליה וצעקה לחיילים חמושים שעמדו מולה "אתם טרוריסטים", זאת במטרה לגרום להם לירות בה למוות.

9. עוד עולה, כי האנשים, אשר העריכו במצב דברים זה כי המערערת היא מחבלת העומדת לדקור אותם, נסו לכל עבר וקמה בהלה רבה בתחנה. חיילים ואנשי ביטחון נוספים אשר היו בתחנה המרכזית ונזעקו מיד למקום, סברו, כי מדובר במחבלת אשר באה לבצע פיגוע, כיוונו לעברה את כלי נשקם וצעקו לה לשמוט את הסכין מידה.

המערערת לא נענתה לקריאותיהם של אנשי הביטחון והמשיכה לאחוז בסכין בידה, במטרה שירו בה. בשלב זה, ירו חלק מאנשי הביטחון לעברה של המערערת שנפגעה באזור האגן.

נימוקי גזר הדין:

10. במסגרת גזר דינו, התייחס בית המשפט קמא לעובדות כתב האישום בהן הודתה המערערת ולעבירות בהן הורשעה על פי הודאתה. בית המשפט קמא סקר את העולה מתסקיר שירות המבחן שהוגש בעניינה של המערערת, כמו גם הראיות והעד לעונש שהובאו בפניו וטיעוני הצדדים לעונש.

11. במסגרת גזר דינו הדגיש בית המשפט קמא, כי העבירות בהן הורשעה המערערת אינן משקפות את חומרת מעשיה. בהקשר זה ציין, כי אין חולק שהמערערת סובלת משלל קשיים רגשיים ובעיות נפשיות אך באותה עת, אין היא חולת נפש במובן המשפטי של המילה וכשירה לעמוד לדין. עוד צוין, כי אין חולק שהמערערת הינה בחורה אינטליגנטית אשר יכולתיה האקדמאיות עומדות ביחס הפוך ליכולותיה הרגשיות. המערערת ניסתה מספר פעמים להתאבד, אך הדבר לא עלה בידה. כן ציין בית המשפט קמא, כי על רקע פרידה רומנטית שחוותה המערערת, היא החליטה להתאבד פעם נוספת, כמפורט בכתב האישום.

12. בית המשפט קמא הדגיש את הבהלה שקמה בקרב הציבור נוכח מעשי המערערת, כמו גם המתח הרב שגרמו מעשיה לחיילים ולאנשי הביטחון. בהקשר זה ציין בית המשפט קמא, כי מעבר לערכים החברתיים שנפגעו ממעשי המערערת, כמו גם התכנון המוקדם הגלום באלה ואחריותה הבלעדית למעשים, הרי שיש להביט על מעשי המערערת משתי זוויות עיקריות. האחת, חומרת המעשים והאחרת, נסיבותיה של המערערת וייחודיותה.

13. בית המשפט קמא פסע במתווה שנקבע בתיקון 113 לחוק העונשין, התייחס למדיניות הענישה הנהוגה ובסופו של יום, תוך שקלול הערך החברתי שנפגע בשל מעשי המערערת ומידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנהוגה

ובחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בא בית המשפט קמא לכלל מסקנה, כי מתחם העונש ההולם נע במקרה דנן בין 4 חודשי מאסר לבין 20 חודשי מאסר וכי מתחם הקנס נע בין אי הטלת קנס לבין 3,000 ₪.

14. בית המשפט קמא התייחס לסוגיית הרשעת המערערת בדין ובכלל זה, עתירת ההגנה לסטות ממתחם העונש ההולם משיקולי שיקום, תוך עתירה לביטול ההרשעה. בהקשר זה קבע בית המשפט קמא, כי הנימוקים שהובאו בגדר העתירה לביטול הרשעת המערערת בדין, אינם עומדים בתנאים שנקבעו בע"פ 2083/96 **תמר כתב נ' מדינת ישראל**, פ"ד נב(3) 337, (להלן: "**הלכת תמר כתב**").

15. עוד ציין בית המשפט קמא, כי עיון בתסקיר מלמד, כי המערערת לא טופלה פסיכולוגית ופסיכיאטרית עד לאירוע דנן למעט טיפול נקודתי קצר וכי בשיחה עם קצינת המבחן ביחס לפרטי האירוע, בלט ניתוק רגשי ויכולת נמוכה להבעת אמפתיה מצד המערערת, תוך ביטוי צער פורמאלי בלבד על המעשים. כן ציין, כי בדבר המערערת בפני בית המשפט קמא, משתקפות התרשמות שירות המבחן ומסקנותיו, שעה שהמערערת התייחסה ארוכות להשלכות ההליך הפלילי על רצונותיה ושאיוותיה אך לא הובעו צער, או אמפתיה, לא נאמרה כל מילת חרטה ולא ניכרה תובנה לחומרת המעשים. בהקשר זה צוין, כי שירות המבחן העריך את הסיכון להישנות מעורבות בעבירות ברמה בינונית, אם כי טיפול רגשי קבוע עשוי להפחיתו. בנסיבות אלו ותוך שקלול כלל נתוני המערערת, המליץ שירות המבחן שלא להימנע מהרשעת המערערת בדין.

16. בית המשפט קמא הוסיף וציין, כי בכוונת המערערת להמשיך בלימודים גבוהים, אך אין בנמצא ראשית ראיה לחשש לפגיעה כלשהי בתוכניות המערערת, לא כל שכן פגיעה קונקרטית.

17. בנסיבות אלו ובזיקה למהות העבירות על נסיבותיהן המחמירות, לצד נתוני המערערת, הרי שאין הצדקה לסטייה מהכלל בדבר הרשעה בדין ולפיכך, החליט בית המשפט קמא, כאמור, להותיר את הרשעת המערערת בדין על כנה.

18. בית המשפט קמא התייחס עוד לעתירת ההגנה לסטות ממתחם העונש ההולם בעניינה של המערערת משיקולי שיקום וציין בהקשר זה, כי הנימוקים שהנחו אותו בבחינת סוגיית הרשעת המערערת בדין, יפים ברובם גם באשר לעתירה לסטייה ממתחם העונש ההולם. בהקשר זה ציין בית המשפט קמא, כי לא הונחה בפניו תשתית עובדתית המקימה בסיס לקביעה, כי המערערת השתקמה. טיפול פסיכולוגי ופסיכיאטרי אינטנסיבי בן 9 חודשים לא הביא עדין להפחתה ברמת המסוכנות הבינונית הנשקפת מהמערערת ובנסיבות אלו, קבע בית המשפט קמא, כי אין הוא יכול לומר שהמערערת השתקמה, או כי קיים סיכוי ממשי שתשתקם.

19. בית המשפט קמא הוסיף וציין, כי אף אם היה משוכנע שקיים סיכוי ממשי לשיקום, הרי שאין מקום בנסיבות המקרה דנן לסטות ממתחם העונש ההולם, זאת בזיקה להוראת סעיף 40ד(ב) לחוק העונשין. בנסיבות אלו, בא בית המשפט קמא לכלל מסקנה, כי אין מקום לסטות ממתחם העונש ההולם.

20. באשר למיקום העונש הראוי למערערת בתוך מתחם העונש ההולם, ציין בית המשפט קמא, כי דווקא יכולתה הקוגניטיבית הגבוהה של המערערת מהוות נסיבה לחומרא, שעה שהמערערת הבינה היטב את השלכות מעשיה ורצתה בתוצאותיהם.

21. בית המשפט קמא היה מודע למצבה הרגשי הקשה של המערערת, אך ציין בהקשר זה, כי מצב זה, אשר טרם נמצא לו מזור, עלול להביא את המערערת לביצוע מעשים דומים בעתיד, שעה שבעבר ניסתה מספר פעמים להתאבד ובנסיבות אלו, הרי שנשקפת ממנה סכנה לציבור. למרות האמור, ראה בית המשפט קמא להתחשב לקולא במצבה הנפשי הקשה של המערערת.

22. בית המשפט קמא שקלל לקולא את הודאת המערערת בעובדות כתב האישום, חיסכון זמן שיפוטי יקר, מצבה הרפואי הפיזי עובר לאירוע, גילה הצעיר ועברה הנקי. עוד ציין בית המשפט קמא, כי אכן המערערת אם לילדה בת 10 שנים הזקוקה לה, יחד עם זאת הפנה לאמור בתסקיר ולפיו, המערערת איננה פנויה רגשית לטפל בבתה ולהעניק לה את הצרכים הרגשיים להם היא זקוקה. בנסיבות אלו, מידת הפגיעה בילדה אינה עולה כדי הטיית הכף אל עבר אי הטלת מאסר בפועל.

23. בית המשפט קמא ציין, כי לא נעלמה מעיניו המלצת שירות המבחן להטיל על המערערת מאסר שירוצה על דרך עבודות שירות ואולם, בא לכלל מסקנה, כי לא יוכל לאמץ המלצה זו. בהקשר זה ציין בית המשפט קמא את מסקנת שירות המבחן ולפיה, ענישה מרתיעה ומציבת גבולות הינה חיונית על מנת לחדד למערערת את אחריותה למעשים והצורך להימנע מהישנותם בעתיד. לדידו של בית המשפט קמא, מאסר שירוצה על דרך עבודות שירות, לא יהווה ענישה מרתיעה ומציבת גבולות. עוד ציין בית המשפט קמא, כי לא ניתן להתעלם מהסכנה הגלומה במערערת, כאשר לא אחת מתוך רצון להגשים את שאיפותיה גרמה סכנה ממשית לציבור, עובדה המשליכה על רמת מסוכנותה ומצדיקה השתת ענישה מחמירה שלא תאפשר ריצוי העונש בנסיבות המקימות סיכון לסובבים אותה. עוד קבע בית המשפט קמא, כי מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות, אינו משקף נכונה את מידת העונש ההולם למערערת, נוכח חומרת מעשיה.

24. בנסיבות אלו, בא בית המשפט קמא למסקנה, כי יש למקם את העונש הראוי למערערת בשליש התחתון של מתחם העונש ההולם כפי שקבע לעיל, זאת לצד מאסר מותנה מרתיע. עוד קבע, כי יש למקם את הקנס הראוי למערערת במרכזו של מתחם הקנס שקבע וכן בא לכלל מסקנה, כי יש להשית על המערערת צו מבחן לתקופה שלאחר שחרורה ממאסר.

תסקיר שירות המבחן:

25. מפאת חשיבות הדברים, יובא בקליפת אגוז העולה מתסקיר שירות המבחן שהוגש בעניינה של המערערת בבית המשפט קמא.

בהקשר זה ציין שירות המבחן, כי מהיכרותו את המערערת ומהמסמכים שהוצגו בפניו עולה, כי המערערת הינה

אישה צעירה, בעלת יכולות קוגניטיביות גבוהות, הסובלת מהפרעת אישיות גבולית קשה על רקע משברים אישיים, זוגיים ומשפחתיים. שירות המבחן התרשם, כי מחד המערערת בעלת יכולות תפקודיות טובות אשר באו לידי ביטוי במסגרות לימוד ותעסוקה, אך קשייה הרגשיים מקשים על תפקודה כאם, כבת זוג וכעובדת.

בבוא שירות המבחן לבחון את הסיכון להישנות העבירות לצד הסיכוי לשיקום, ציין את יכולותיה הקוגניטיביות הטובות של המערערת, היות ההליך הפלילי גורם הרתעתי עבודה, ללא מעורבות פלילית קודמת, היותה מבטאת שאיפות לניהול אורח חיים מתפקד מבחינה תעסוקתית ורצון לבסס מערכת יחסים זוגית, בעלת תמיכה משפחתית משמעותית, משתפת פעולה בהליכי טיפול רגשי ומביעה נכונות להמשך קשר טיפולי מלווה.

עם גורמי הסיכון להישנות התנהגות תוקפנית, מנה שירות המבחן את חוסר יציבות המערערת מבחינה רגשית ונפשית והעובדה, כי קשייה לפנות לעזרה בעת מצוקה הקשו עליה להפעיל שיקול דעת מספק בתקופות משבר, כמו גם בעת ביצוע העבירות. כן צוינו קשיי המערערת להכיר בפגיעה באחר, כמו גם ביטוי עמדה קורבנית ביחס לפגיעה בה, המעידים על לקיחת אחריות חלקית בלבד על המעשים.

כל אלה מביאים את שירות המבחן להערכה, כי בעתות משבר, כאשר המערערת עלולה להיות מוצפת רגשית וחווה חוסר מוצא למצוקותיה, היא עלולה לבצע התנהגות בלתי שקולה כלפי עצמה וכלפי סביבתה. עוד צוין, כי המערערת מצויה לקראת בניית זוגיות חדשה, כאשר אופי הקשר עשוי להשליך על האיזון הרגשי העדין המאפיין את אישיותה.

26. שירות המבחן התרשם, כי טיפול רגשי לצד מעקב פסיכיאטרי עשויים להפחית את הסיכון להישנות מעורבות בפגיעה עצמית וכן במעורבות המערערת בעבירות אלימות כלפי האחר ומעריך את הסיכון להישנות העבירות כבינוני וכי בסיוע הליך טיפולי, ניתן להפחיתו. שירות המבחן התרשם מקיומה של נזקקות טיפולית גבוהה וסבור, כי טיפול רגשי קבוע עשוי להוות גורם המפחית את הסיכון להישנות מעורבות בעבירות.

27. באשר לסוגיית הרשעת המערערת בדין, ציין שירות המבחן את התלבטותו. מחד, מדובר במעורבות ראשונה של המערערת בפלילים, כאשר בעת ביצוע העבירות הושפעה גם ממצבה הנפשי. אם תורשע המערערת בדין, קיים חשש גבוה לפגיעה ביכולתה להתבסס תעסוקתית ולהשתלב בעולם העבודה, המהווה עבורה מקום לשיפור דימוי עצמי ולמיצוי יכולות. מאידך, נוכח חומרת המעשים, לקיחת האחריות החלקית על ביצוע העבירות, מורכבות מצבה הנפשי של המערערת ורמת הסיכון הנשקפת ממנה להישנות התנהגות דומה, לא בא שירות המבחן בהמלצה להימנע מהרשעת המערערת בדין.

28. נוכח יכולתה של המערערת להשתמש בהליך טיפולי לשם שיפור מצבה התפקודי, בא שירות המבחן בהמלצה לאפשר למערערת המשך מעקב וטיפול על דרך העמדתה בצו מבחן למשך שנה. כן הומלץ על השתתפות מאסר אשר ירוצה על דרך עבודות שירות כענישה מוחשית ומרתיעה, עוד הומלץ על השתתפות מאסר מותנה וחיוב המערערת בתשלום קנס משמעותי. לדידו של שירות המבחן, ענישה מרתיעה ומציבת גבולות הינה חיונית על

מנת לחדד למערערת את אחריותה למעשים והצורך להימנע מהישנותם בעתיד.

טיעוני המערערת:

29. במסגרת הודעת הערעור שבכתב טענה המערערת, כי העונש אשר הושת עליה בבית המשפט קמא הינו חמור במידה המחייבת התערבותה של ערכאת הערעור, זאת אף מבלי לשקלל את נסיבותיו המיוחדות של המקרה דנן ומקל וחומר על רקע הנסיבות שהובאו בפני בית המשפט קמא.

עוד טענה המערערת, כי בית המשפט קמא שגה בקביעת מתחם העונש ההולם שקבע בגזר דינו וכן טעה במיקום העונש הראוי למערערת בתוך המתחם. לדידה, בית המשפט קמא לא נתן משקל ראוי והולם לנסיבות הייחודיות הקשורות בביצוע העבירות במקרה דנן.

30. ב"כ המערערת הוסיף וטען, כי בית המשפט קמא נתן משקל מוגבר למעשי המערערת ונסיבותיהם, תוך מתן משקל מופחת לסוג העבירות בהן הורשעה. בעשותו כן, החמיר בית המשפט קמא יתר על המידה בעונשה של המערערת. כן טען, כי בית המשפט קמא שגה בקביעתו, כי על רקע המצב הביטחוני הקשה ששרר בארץ, הגתה המערערת את הרעיון לנצל מצב זה באופן ציני, כאשר אמירה זו משווה למעשה נופך נוסף של חומרה. בהקשר זה טען והדגיש, כי המערערת סובלת משלל קשיים רגשיים ובעיות נפשיות, ניסתה במהלך השנתיים האחרונות להתאבד מספר פעמים אך הדבר לא עלה בידה ואושפזה במוסדות לבריאות הנפש. כן הפנה לראיות לעונש שהובאו בהקשר זה, נ/1.

בנסיבות אלו, טען ב"כ המערערת, כי במהלך תקופה ארוכה קודם לביצוע העבירות, הייתה המערערת שרויה במצב רגשי ונפשי קשה והפנה בהקשר זה אף לאמור תסקיר שהוגש בעניינה. על רקע זאת, הרי שאין מקום לקביעת בית המשפט קמא כמפורט לעיל וכי בקביעה זו יש כדי להקהות את המצוקה הקשה ממנה סבלה המערערת ויחוס תחכום ובחינה שכלתנית למעשים.

31. ב"כ המערערת הוסיף והדגיש, כי המערערת לא התכוונה לפגוע במאן דהוא ומעשיה כוונו אך ורק כדי לפגוע בעצמה ולשים קץ לחייה. ב"כ המערערת הפנה לאמור בתסקיר שהוגש בעניינה של המערערת בפני בית המשפט קמא וטען בהקשר זה, כי היה מקום להורות על הגשת תסקיר משלים, כך שניתן היה להתרשם מהתקדמות המערערת ומצבה הרגשי - נפשי.

32. עוד טען ב"כ המערערת, כי שגה בית המשפט קמא עת קבע, כי יכולותיה הקוגניטיביות של המערערת מהוות נסיבה לחומרא וכי ליכולתה הנמוכה של המערערת להביע אמפתיה ורגשות נמצא הסבר הנופך בטיפול התרופתי אותו היא נוטלת.

33. באשר לסוגיית הרשעת המערערת בדיון טען ב"כ המערערת, כי שגה בית המשפט קמא עת קבע, כי אין

בנסיבותיה האישיות של המערערת, במצבה הפיזי והרגשי וברצונה להמשיך בלימודים גבוהים כדי לעמוד בתנאי "הלכת כתב". לדידו, המקרה דנן, בנסיבותיו המיוחדות, מהווה נסיבה לקולא ביחס למעשה וביחס לעושה. אין בהרשעת המערערת משום חשיבות רבה לאינטרס הציבורי שכן, מדובר במערערת שביקשה לגדוע את חייה, בעוד שהרשעתה בדיון תגרום פגיעה חמורה וקונקרטיה בשיקום המערערת מבחינה נפשית, תעסוקתית, רגשית ואקדמאית.

ב"כ המערערת הפנה לאסמכתאות שהוגשו בפני בית המשפט קמא בדמות תעודות בדבר השכלת המערערת, המלצה ממקום עבודתה, מסמך מאוניברסיטת חיפה ולפיו, המערערת נרשמה ללימודי תואר שני (נ/3). בנסיבות אלו טען ב"כ המערערת, כי הותרת הרשעתה של המערערת בדיון על כנה, תסתום את הגולל בפני אפשרויות התעסוקה שיעמדו בפניה. כן הפנה לנסיבותיה האישיות של המערערת ולעובדה, כי היא נעדרת מעורבות קודמת בפלילים.

34. בנסיבות אלו טען ב"כ המערערת, כי סוג העבירה מאפשר בנסיבות המקרה דנן לוותר על הרשעת המערערת בדיון וכי האינטרס הציבורי הינו דווקא להימנע מהרשעה, אשר יהא בה משום פגיעה אנושה ביכולת המערערת להשתקם.

35. ב"כ המערערת הוסיף והפנה להמלצת שירות המבחן וטען בהקשר זה, כי התרשמות בית המשפט קמא נעדרת כל בסיס ועומדת בסתירה למסקנות אליהן הגיע שירות המבחן, כמו גם להתרשמותו.

36. באשר לנסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירה, טען ב"כ המערערת, כי בית המשפט קמא לא איזן נכונה בין השיקולים השונים וביכר את שיקולי ההרתעה והגמול על פני שיקולי השיקום והטיפול, כמו גם לא נתן משקל הולם וראוי לנסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירה. בהקשר זה הדגיש, כי עסקינן במערערת כבת 28 שנים, גרושה, אם חד הורית לילדה בת 10, בעלת תואר במדעים מהטכניון, המתגוררת בבית הוריה. עוד הפנה לקורות עם המערערת במסגרת נישואיה. כן הפנה לנסיבותיה האישיות והמשפחתיות של המערערת, העובדה כי שהתה משך 9 חודשים במעצר בית ובתנאים מגבילים ונטלה חלק באופן קבוע בהליך טיפולי פסיכולוגי ופסיכיאטרי.

37. כן טען, כי מסקנת בית המשפט קמא בדבר מסוכנות המערערת הינה שגויה, כמו גם התייחסותו לפגיעה הצפויה בבתה של המערערת. לדידו, שליחת המערערת לריצוי 6 חודשי מאסר מאחורי סורג ובריוח ובתוך כך ניתוק המערערת מבתה, עלולים לגרום לנזק בלתי הפיך ביחסי האם והבת ונזקים נוספים. בנסיבות אלו טען, כי האינטרס הציבורי מחייב העדפת הפן השיקומי בעניינה של המערערת.

38. עוד הדגיש, כי בשל המעשים, נורתה ונפגעה המערערת מירי כוחות הביטחון וכי במצבה הרפואי, כאמור, יש כדי להוות נסיבה נוספת לקולא. לטענת ב"כ המערערת, הירי היה בלתי מוצדק בנסיבות העניין.

39. בנסיבות אלו, עתר ב"כ המערערת לביטול הרשעת המערערת בדיון, ביטול העונשים שהוטלו על המערערת

במסגרת גזר הדין ולחילופין, הטלת ענישה מותנית הצופה פני עתיד בצירוף עונשים נלווים ולחילופין חילופין, השתת מאסר אשר ירוצה על דרך עבודות שירות.

40. בדיון שהתקיים בפנינו ביום 15/11/16, הקרין ב"כ המערערת סרטונים (מזוויות שונות) המתעדים את מעשי המערערת כעולה מכתב האישום, תוך שהביא את הערותיו בהקשר זה, בין היתר, על מנת ללמדנו על התנהגות המערערת בעת האירוע, והעובדה שלא נשקפה ממנה סכנה לזולת. ב"כ המערערת חזר על עיקר טיעוניו כמפורט לעיל וכפי המפורט בהודעת הערעור שבכתב. לאור הערות בית המשפט הסכים ב"כ המערערת, כי יוגש תסקיר נוסף ועדכני בעניינה של המערערת במסגרת ההליך שבפנינו.

לבקשת ב"כ המערערת, מר עלי סלאם, ראש עיריית נצרת, אמר את דבריו בפנינו וציין, כי הבטיח לסייע למערערת וללוות אותה כפי שהוא עושה בפועל וכפי שהוא מתחייב לעשות בעתיד.

41. בהשלמת טיעוניו כעולה מפרוטוקול הדיון מיום 28/2/17, חזר ב"כ המערער על עיקר טיעוניו וכן שב והפנה לסרטונים שהציג בדיון הקודם. כן התייחס לתסקיר העדכני שהוגש בעניינה של המערערת ושב ונתן הסכמתו להגשת תסקיר משלים נוסף, זאת, בין היתר, ותוך התייחסות לעולה מחוות דעת הממונה שהוגשה בעניינה של המערערת.

42. בהשלמת טיעוניו, כעולה מפרוטוקול הדיון מיום 25/4/17, התייחס ב"כ המערערת לתסקיר העדכני הנוסף שהוגש בעניינה של המערערת וציין, כי שירות המבחן הדגיש בתסקירו את השיפור והייצוב במצבה הרגשי של המערערת, כמו גם הפנה להמלצת שירות המבחן. ב"כ המערערת הדגיש, כי המערערת שהתה במעצר מאחורי סורג ובריח משך חודש ימים ולאחר מכן, שהתה בתנאים מגבילים משך תקופה ניכרת. ב"כ המערערת נתן את הסכמתו, כי ככל שבית המשפט שלערעור יראה להעמיד את המערערת בתקופת מבחן, כי אז יהא זאת לתקופה ארוכה יותר מזו שהומלצה ע"י שירות המבחן.

טיעוני המשיבה:

43. במסגרת טיעוניה עתרה המשיבה לדחיית הערעור. ב"כ המשיבה הפנתה לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות שביצעה המערערת והחומרה הגלומה בהן. בהקשר זה הדגישה, כי המערערת תכננה את מעשיה ואלה נמצאים ברף הגבוה והחמור של עבירת החזקת הסכין. כן הפנתה למצב הביטחוני ששרר בארץ בעת ביצוע המעשים וציינה, כי המערערת ביצעה את מעשיה במקום הומה אדם באמצעו של יום, נופפה בסכין ולא נענתה להוראות השוטרים לחדול מלעשות כן. בנסיבות אלו טענה ב"כ המשיבה, כי המערערת השתמשה בחיילים ובאנשי כוחות הביטחון כדי להשיג את רצונותיה, תוך שהיא מסכנת את הציבור.

44. ב"כ המשיבה הוסיפה והדגישה, כי המערערת הייתה נתונה בטיפול משך חודשים ארוכים בטרם נשמעו הטיעונים לעונש בפני בית המשפט קמא והוגש תסקיר שירות המבחן בעניינה, כאשר למרות זאת, המערערת אינה מפגינה את המעשים ומצבה הנפשי אינו יציב, מתקשה לווסת את דחפיה, נתונים המצביעים על

מסוכנותה.

בנסיבות אלה טוענת ב"כ המערערת, כי לא נפלה שגגה בגזר דינו של בית המשפט קמא ואין מקום להתערב בו. יחד עם זאת ולאור הערות בית המשפט, הסכימה ב"כ המשיבה, כי יוגש תסקיר משלים ועדכני בעניינה של המערערת. יחד עם זאת הבהירה ב"כ המשיבה, כי היא מתנגדת לכך שתסקיר שירות המבחן יתייחס גם לסוגית הרשעת המערערת בדיון.

45. בדיון מיום 28/2/17, הודיעה ב"כ המשיבה, כי ככל שבית המשפט יסבור, כי יש מקום להגשת תסקיר משלים, הרי שהיא לא תתנגד לכך.

46. בדיון מיום 25/4/17, תוך התייחסות לתסקיר העדכני שהוגש בעניינה של המערערת, הדגישה ב"כ המשיבה, כי הטיפול היחיד עליו ממליץ שירות המבחן הינו טיפול פסיכיאטרי למערערת. בהקשר זה ציינה, כי המערערת נמצאה במעקב פסיכיאטרי עוד בטרם ביצעה את העבירות, מעקב בו היא נתונה גם עתה. לדידה אין במעקב זה כדי לאיין את מסוכנות המערערת והפנתה בהקשר זה להתרשמות הרופא שבדק את המערערת במסגרת הפנייתה לממונה על עבודות השירות, אשר ציין, כי המערערת מאבדת את הקשר, מתפללת ואינה עונה והתרשם מהמערערת באופן שונה לחלוטין מהתרשמות הפסיכיאטר המטפל בה.

47. ב"כ המשיבה הדגישה, כי גם עתה לאחר שהוגשו שני תסקירים משלימים בעניינה של המערערת, עדיין מצבה הנפשי אינו יציב. כן טענה, כי בענישה שהושתה ע"י בית המשפט קמא, יש כדי לגלם את הצורך בהרתעת הרבים, צורך המקבל משנה תוקף נוכח המצב הביטחוני השורר במקומותינו. בנסיבות אלו, עתרה המשיבה לדחיית הערעור על דרך הותרת המאסר בפועל של ממש שהושת על המערערת על כנו, תוך שהסכימה לביטול צו המבחן שהושת על המערערת, אשר אינו יכול לדור בכפיפה אחת עם עונש המאסר בפועל, כאמור.

ההליכים שהתקיימו בפנינו:

48. בדיון שהתקיים בפנינו ביום 15/11/16 ולאחר ששמענו טיעוני הצדדים, כמו גם צפינו בסרטונים שהוצגו בפנינו, שמענו את דברי מר סלאם ותוך שהודגש, כי אין בכך כדי להוות הבעת עמדה באשר לפסק הדין אשר יינתן בסופו של יום, הורינו על הגשת תסקיר עדכני בעניינה של המערערת, כמו גם ראינו להפנותה לממונה על עבודות השירות, כדי שזה יגיש חוות דעת בעניינה. עוד צוין בהחלטתנו שם, כי שירות המבחן יתייחס בתסקירו להיבט הטיפולי ולנושא לקיחת האחריות ולהפנמת חומרת העבירות ע"י המערערת.

49. בדיון מיום 28/2/17 ולאחר שהוגש תסקיר עדכני מאת שירות המבחן (נושא תאריך 19/1/17), ניתנה על ידנו החלטה ולפיה, בתסקיר שהוגש לא נמצאה התייחסות מפורטת לשאלת הטיפול הייעודי המתאים למערערת והתקדמותה בהליך טיפולי כזה, ככל ששירות המבחן מצא מקום לשלבה. כן הורינו, כי חוות דעת הממונה על עבודות השירות אשר מצאה את המערערת כשירה לרצות עונש מאסר בדרך של עבודות שירות, תועמד לעיון שירות המבחן. בנסיבות אלו, דחינו את הדיון לפרק זמן נוסף כדי לקבל תסקיר משלים ועדכני בהתייחס לסוגיות

שפורטו לעיל.

50. עובר לדיון מיום 25/4/17, הונח בפנינו תסקיר משלים ועדכני נוסף (נושא תאריך 20/4/17) ולאחר שנעשה כן, כפי שפורט לעיל, הצדדים השלימו את טיעוניהם.

51. למען השלמת התמונה יצוין, כי בחוות דעת הממונה מיום 2/1/17, נמצאה המערערת בלתי כשירה לשאת מאסר בעבודות שירות, תוך שצוין, כי היא סובלת ממחלת נפש פעילה, סכיזופרניה.

בפניית הממונה מיום 17/1/17, צוין הממונה, כי המערערת העמידה לעיונו מסמכים רפואיים המצביעים על כשירותה הנפשית והרפואית לשאת במאסר על דרך עבודות שירות ונמצאה כשירה עם מגבלות. הממונה עתר, כי טרם שילוב המערערת בעבודות שירות, תתקבל חוות דעת משטרת ישראל והשב"כ, על מנת לבדוק את מידת התאמתה לביצוע עבודות שירות והמסוכנות הנשקפת לה וממנה, ככל שתראה עונש מאסר בדרך עבודות שירות.

52. בחוות דעתו המשלימה של הממונה מיום 23/2/17, נמצאה המערערת מתאימה לריצוי עונש מאסר על דרך עבודות שירות לאחר שנמצא, כי אין התנגדות של השב"כ להשמתה בעבודות שירות. עוד צוין, כי משטרת ישראל מתנגדת להשמת המערערת בעבודות שירות, אולם ללא מידע עדכני המעיד על המסוכנות הנשקפת ממנה ולאחר דיון, הוחלט על שיבוץ המערערת לריצוי עבודות שירות במסגרת עיריית נצרת, ככל שבית המשפט יורה כן.

תסקירי שירות המבחן שהונחו בפנינו:

53. להלן יובאו בקליפת אגוז עיקרי הדברים העולים מתסקירי שירות המבחן שהונחו בהליך שבפנינו.

54. בתסקיר מיום 19/1/17 צוין שירות המבחן, כי המערערת לוקחת אחריות מלאה למעשים, מבטאת הכרה בנזק, מביעה חרטה ומתארת, כי המעשים נבעו ממצבה הרגשי ומרצונה לשים קץ לחייה. שירות המבחן התרשם, כי המערערת מכירה כיום בהשלכות מעשיה על הציבור ועל משפחתה. בשיחה עם הפסיכולוג המטפל במערערת עלה, כי היא מטופלת מזה כ- 5 חודשים בטיפול פסיכיאטרי ממוקד, מצליחה להיעזר בכלים הטיפוליים ולהערכת הפסיכולוג המטפל, ענישה במסגרת עבודות שירות, תאפשר את המשכם של הליכי הטיפול הרגשי להם זקוקה המערערת ומאידך, מאסר בין כותלי הכלא, עלול להוות גורם מעצים להתדרדרות במצבה הנפשי ויגביר את תחושות החרדה אצל המערערת, דבר שעשוי לסכן את מצבה.

עוד צוין, כי המערערת נמצאת במעקב פסיכיאטרי במרפאה לבריאות הנפש. נמסר, כי היא מוכרת במרפאה משנת 2012, אובחנה כלוקה בהפרעת אישיות והפרעה פוסט טראומטית, מטופלת באופן סדיר, נוטלת טיפול תרופתי פסיכיאטרי ומטופלת בטיפול פסיכולוגי. הומלץ, כי המערערת תמשיך בטיפול התרופתי הפסיכיאטרי אותו היא לוקחת וכי מצבה יציב.

55. מהתסקיר מיום 20/4/17 עולה, כי המערערת ציינה, כי לפני כחודש וחצי החלה לעבוד בחברה לשיווק אינטרנטי, ציינה, כי מרבית היום היא שוהה בבית, מטפלת בבתה ונענית לצרכי משפחתה, תיארה, כי חל שיפור במצבה הרגשי ומקפידה לקחת את הטיפול התרופתי הפסיכיאטרי הניתן לה באופן קבוע. מהרופא הפסיכיאטר המטפל במערערת נמסר, כי מצבה הנוכחי יציב, ללא עדות לסימפטומים פסיכוטיים, נוטלת את הטיפול התרופתי ואין התוויית נגד לביצוע עבודות שירות.

המערערת מסרה, כי לאחרונה הפסיקה את הטיפול הפרטני בו לקחה חלק והיא מתחילה בטיפול פסיכולוגי אחר בתחום הטיפול ההתנהגותי - קוגניטיבי. שירות המבחן שוחח עם הפסיכולוגית המטפלת וזו אישרה, כי המערערת תתחיל טיפול פרטני.

שירות המבחן התרשם, כי חלה התייבבות במצבה הרגשי של המערערת, היא עוסקת בימים אלה בבניית עתידה התעסוקתי לצד מילוי תפקידיה כאם וכבת, נענית להמלצות גורמי הטיפול ונמצאת במעקב פסיכיאטרי. שירות המבחן סבור, כי לאור מאפייניה האישיותיים הייחודיים של המערערת, מורכבות העבירות ונסיבותיהן, הרי שהיא לא תתאים לטיפול קבוצתי בשירות המבחן, אך העמדתה בפיקוח שירות המבחן לצד המשך טיפול פסיכולוגי ומעקב פסיכיאטרי יהוו מסגרת פיקוחית תומכת ומציבת גבול עבורה. בנסיבות אלו, ממליץ שירות המבחן לצד הטלת ענישה מרתיעה כמאסר בעבודות שירות, על הטלת צו מבחן למשך שנה וחצי.

דין והכרעה:

56. מושכלות יסוד הן, כי, ככלל, ערכאת הערעור לא תתערב בגזר הדין אלא אם תשתכנע, כי העונש שנגזר מופרז באורח "קיצוני" לקולא או לחומרא וכי לא די במסקנה, כי לו ישבה ערכאת הערעור כערכאה ראשונה, הייתה גוזרת עונש שונה במידת מה מזה שנגזר למעשה, אלא רק סטייה מהותית מן העונש ההולם לקולא או לחומרא תצדיק התערבות של ערכאת הערעור. ראה בהקשר זה ספרו של כב' השופט קדמי "על סדר הדין בפלילים, חלק שני, הליכים שלאחר כתב אישום", מעמ' 1955 ואילך וכן ע"פ 6453/12 שווקי הדרה נ' מ"י [פורסם בנבו] (13.5.13). כן ראה ע"פ 5678/14 מ"י נ' פלוני [פורסם בנבו] (26.5.15), וכן ע"פ 3091/08 טרייגר נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (29.1.2009). יחד עם זאת, ערכאת הערעור תתערב בעונש שהטילה הערכאה הדיונית במקרים בהם קיימת סטייה ניכרת ממדיניות הענישה הראויה, או במקרים חריגים המצדיקים זאת. ראה בהקשר זה ע"פ 4503/16 חסן אבו שנדי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (5.5.17) וכן ע"פ 3381/16 חליל אלקרנאוי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (10.7.16).

57. בנסיבות המקרה דנן, סבורה אני, כי המקרה דנן נמנה עם המקרים החריגים בהם מוצדקת התערבות בעונש שגזרה הערכאה הדיונית. אכן, לא ניתן להקל ראש במהות המעשים שביצעה המערערת והחומרה הגלומה בהם. בהקשר זה בדין ציין בית המשפט קמא, כי העבירות כפשוטן בהן הורשעה המערערת, אינן משקפות את חומרת מעשיה. בהקשר זה הדגיש בית המשפט קמא נכונה, כי המערערת הגיעה לתחנה המרכזית בעפולה, בשעות הצהריים, שעה שהמקום הומה אדם, ניגשה לקבוצת אנשים, ביניהם חיילים, שלפה סכין שאורך להבה 19 ס"מ, בה הצטיידה מראש, הניפה אותה וקראה לעבר החיילים "אתם טרוריסטים" במטרה לגרום להם לירות

בה למוות.

בהקשר זה אכן ראוי להדגיש את הבהלה שקמה בקרב הציבור מסביב למערערת, המתח הרב שגרמו מעשיה לחיילים, לאנשי הביטחון ולאזרחים, תגובתם למעשיה, מעשים שנוכח טיבם ומהותם, מגלמים בחובם חומרה יתרה ומסוכנות לשלום הציבור.

58. בית המשפט קמא פסע נכונה במתווה שנקבע בתיקון 113 לחוק העונשין ותוך ששקלל נכונה את הערך החברתי שנפגע ממעשי המערערת ומידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנהוגה, כמו גם הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, ובכלל זה החומרה הגלומה בהן בדמות החזקת הסכין, הצגת מצג כאילו הייתה המערערת מחבלת המאיימת לפגוע באמצעותה באזרחים ובחיילים, בתקופה בה פיגועי דקירה הפכו חזון נפרץ במקומותינו, קבע בעיקרם של דברים מתחם עונש הולם נכון הנע בין 4 חודשי מאסר לבין 20 חודשי מאסר, כמו גם מתחם קנס הנע בין אי הטלת קנס לבין 3,000 ₪.

בית המשפט קמא לא ציין אמנם כי הרף התחתון של המתחם, ניתן יהיה לריצוי בדרך של עבודות שירות, הגם שקבע כי הרף התחתון הוא 4 חודשי מאסר בפועל, שעל פי הדין ניתן להמירם בעבודות שירות. בנסיבות העניין, אני סבורה כי נכון יהא להבהיר כי עונש מאסר ברף התחתון במקרה זה, יכול וירוצה גם על דרך עבודות שירות. בכך יהיה כדי ליתן ביטוי ראוי והולם ליתר הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות ובכלל זה, העובדה, כי המערערת החליטה לנסות ולהתאבד שוב, בין היתר, על רקע מערכת יחסים שהגיעה לסיומה וביצעה את המעשים במטרה שכוחות הביטחון ירו בה ויהרגו אותה.

59. בית המשפט קמא בחן נכונה שתי סוגיות נוספות אשר הונחו לפניו. האחת, סוגיית ביטול הרשעת המערערת בדין והאחרת, העתירה לסטייה ממתחם העונש ההולם כפי שנקבע משיקולי שיקום, סוגיות אשר מכללא אף קשורות האחת בשנייה.

60. באשר לסוגיית ביטול הרשעת המערערת בדין, בית המשפט קמא בחן את התנאים המצטברים שנקבעו ב"הלכת תמר כתב" ובא לכלל מסקנה, כי במקרה דנן, אין מתקיימים שני התנאים המצטברים הנדרשים לביטול הרשעת המערערת בדין. בהקשר זה קבע, כי מהות העבירות על נסיבותיהן המחמירות, לצד נתוניה של המערערת, אינם מצדיקים סטייה מכלל ההרשעה.

61. אכן, הכלל הוא, כי מי שהודה בפלילים, יורשע בדין. החריג הוא, הימנעות מהרשעה. בהקשר זה ראוי להפנות, כפי שעשה בית המשפט קמא, להלכת "תמר כתב" שהובאה לעיל, בה נקבעו, בין היתר, התנאים הנדרשים להימנעות מהרשעת נאשם בדין ולפיהם, הימנעות מהרשעה אפשרית בהצטבר שני גורמים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים.

62. המסגרת הנורמטיבית הצריכה בהקשר זה, מוצאת את ביטויה בהוראת סעיף 192א לחסד"פ, שעניינו "ביטול

הרשעה", המאפשר לבית המשפט, אשר כבר הרשיע נאשם, לבטל את הרשעתו בטרם גזר את דינו ולהטיל עליו צו מבחן, או צו שירות לתועלת הציבור וזוהי לשונו:

"הרשיע בית המשפט את הנאשם, ולפני מתן גזר הדין ראה שיש מקום לתת לגביו צו מבחן או צו שירות לתועלת הציבור, ללא הרשעה, רשאי הוא לבטל את ההרשעה ולצוות כאמור".

63. באשר לסוגיית ביטול הרשעה, ראה ע"פ 5102/03, **מדינת ישראל נ' דני קליין**, תק-על 2007(3), 3596, שם נאמר, בין היתר, כדלקמן:

" . . . תכליתו של העיקרון הנוהג נהירה על פניה: הרשעתו של מי שעבר עבירה פלילית היא פועל יוצא מהפרת הנורמה הפלילית, והיא חוליה טבעית הנובעת מהוכחת האשמה בהליך הפלילי. הרשעת נאשם בעקבות הוכחת אשמתו מממשת את אכיפת החוק באופן שוויוני, ומונעת איפה ואיפה בהחלת ההליך הפלילי. . . ההרשעה הפלילית של נאשם שאשמתו הוכחה ותוצאותיה הן מרכיב חיוני בהליך הפלילי; הן נועדו למצות את תכליתיו המגוונות: להעביר מסר של הרתעת היחיד והרבים, ולשוות למעשה העבירה תווית של מעשה פסול בעיני החברה שגמול עונשי בצידו. חברה המבקשת להפעיל את ההליך הפלילי בדרך אפקטיבית, שוויונית והוגנת תתקשה להשלים עם גישה שיפוטית הפוסרת נאשמים, חדשות לבקרים, מהרשעה פלילית אף שאחריותם הפלילית הוכחה. שהרי ההרשעה היא הביטוי השיפוטי לאחריות הפלילית שהוכחה, ובלעדיה נותרת קביעת האחריות הפלילית חסרה את החוליה האחרונה, המוסיפה לה את המשמעות המשפטית הנורמטיבית הנדרשת. . .

בנסיבות חריגות ומיוחדות, כאשר עלול להיווצר יחס בלתי סביר בין חשיבות ההרשעה לאינטרס הציבורי לבין עוצמת הפגיעה הצפויה לנאשם באם יורשע, ובהתחשב במכלול הנתונים הרלבנטיים לעניין, ניתן לעשות שימוש בסמכות אי ההרשעה. לצורך כך, יש להתחשב, מצד אחד, במשמעותה של העבירה שנעברה מבחינת השלכתה על הנורמות החברתיות והמסר הציבורי המתחייב מהן. מצד שני, יש לתת את הדעת לנסיבות אישיות שונות הקשורות בנאשם - גיל, עבר קודם - אם נורמטיבי אם לאו, נתונים שונים הקשורים למצבו האישי והבריאותי, והשפעת ההרשעה על סיכויי שיקומו. מעבר לכל אלה, יש גם לשקול במבט רחב את השפעת אי ההרשעה על ההליך הפלילי בכללו, ואת המסר החברתי שאי ההרשעה טומן בחובו בנסיבות העניין הספציפי".

64. באשר לתנאי ואשר עניינו, כי סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים, הרי שבנסיבות המקרה דנן, נוכח מהות המעשים שביצעה המערערת, טיבם ומהותם, כפי שפורטו בהרחבה לעיל והחומרה היתרה הגלומה בהם, כמו גם ובזיקה לנסיבות ביצוע העבירות כפי שפורטו בהרחבה לעיל, הרי שדעתי היא כדעת בית המשפט קמא, כי לא ניתן לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים. בית המשפט קמא שקלל נכונה בהקשר זה את מהות העבירות על נסיבותיהן המחמירות ולא מצאתי, כי נפלה שגגה במסקנתו זו וכי יש

להתערב בה.

65. למעלה מן הצריך ולמרות העובדה שעסקינן בתנאים מצטברים, נתייחס גם לתנאי השני הקבוע ב"הלכת כתב" אשר עניינו, כי ההרשעה תביא לפגיעה חמורה בשיקומה של המערערת. לא נעלמו מעיני טיעוני ב"כ המערערת בדבר ההשלכות שיהיו להרשעת המערערת בדיון על מצבה הנפשי - הרגשי, אפשרויות התעסוקה שיעמדו בפניה בעתיד, כמו גם לימודיה האקדמיים. בהקשר זה הפנה ב"כ המערערת לתיעוד הרפואי הרב שהוגש בעניינה של המערערת וכן לאסמכתאות נ/3 ואשר עניינן, תעודות שונות בעניינה של המערערת, היותה בוגרת למדעים במדעי המעבדה הרפואית מאת הטכניון והרשמתה ללימודי תואר שני באוניברסיטת חיפה.

66. לדידי, אין בכוונת המערערת להמשיך בלימודים גבוהים כדי להניח מסד ראייתי קונקרטי ולפיה, הרשעתה בדיון תפגע בתכניותיה אלו ובהקשר זה מסקנת בית המשפט קמא בדיון יסודה ואין מקום להתערב בה. זאת ועוד, נוכח טיעוני ב"כ המערערת והתייחסות בית המשפט קמא בהקשר זה, אומר כי אין בהרשעה כדי לפגוע בהליך הטיפול בו נוטלת המערערת חלק.

67. בהקשר זה אף ראוי להתייחס להמלצת שירות המבחן בהתייחס לסוגיית הרשעת המערערת בדיון וכפי שקיבלה את ביטויה בתסקיר שהוגש בפני בית המשפט קמא ולפיה, אין הוא בא בהמלצה בדבר הימנעות מהרשעת המערערת בדיון, זאת נוכח חומרת מעשיה, לקיחת אחריות חלקית על ביצוע העבירות, מורכבות מצבה הנפשי ורמת הסיכון הנשקפת ממנה להישנות התנהגות דומה. שירות המבחן היה מודע לעובדה, כי מדובר במי שזו היא מעורבותה הראשונה בפלילים, העובדה, כי ביצוע העבירות הושפע ממצבה הנפשי וכן סבר, כי אם תורשע בדיון, הרי שישנו חשש גבוה לפגיעה ביכולת המערערת להתבסס תעסוקתית ולהשתלב בעולם העבודה ולמרות אלה, כאמור, לא בא בהמלצה להימנע מהרשעת המערערת בדיון.

68. בנסיבות אלו, וכפי קביעת בית המשפט קמא, הרי שלא מצאתי, כי התגבשו בעניינה של המערערת, שני התנאים המצטברים הקבועים בהלכת "תמר כתב" הנדרשים לביטול הרשעתה בדיון ולא מצאתי, כי נפלה שגגה בהנמקות שהובאו ע"י בית המשפט קמא בעניינה של המערערת, שעה שראה להותיר את הרשעתה בדיון על כנה. לפיכך, הייתי מציעה לחבריי לדחות את הערעור בהקשר זה ולהותיר את החלטת בית המשפט קמא על כנה, ככל שהדבר מתייחס לסוגיית הרשעת המערערת בדיון.

69. באשר לסטייה ממתחם העונש ההולם משיקולי שיקום, ציין בית המשפט קמא, כי לא הונחה בפניו תשתית עובדתית המקימה בסיס לקביעה, כי המערערת השתקמה וכי טיפול פסיכולוגי ופסיכיאטרי בן 9 חודשים בו נטלה המערערת חלק, לא הביא עדין להפחתה ברמת הסיכון הבינונית הנשקפת ממנה. בנסיבות אלו, לא ניתן לקבוע, כי המערערת השתקמה, או כי קיים סיכוי ממשי שתשתקם ולפיכך, לא מצא בית המשפט קמא מקום לסטות ממתחם העונש ההולם משיקולי שיקום.

70. לאחר שבחנתי קביעותיו אלו של בית המשפט קמא, באתי לכלל מסקנה, כי בדיון יסודן ואין מקום להתערב

בהן. בהליך הטיפול על כל אדניו, בו נטלה ונטלת המערערת חלק, בדמות מעקב פסיכיאטרי וטיפול פסיכולוגי, אין כדי להצדיק סטייה ממתחם העונש ההולם משיקולי שיקום.

71. לא זו אף זו, אף המלצת שירות המבחן כוללת בחובה המלצה להשתת ענישה מוחשית בדמות מאסר שירוצה בעבודות שירות, בצירוף העמדת המערערת בצו מבחן, צירוף עונשי אשר מחד, ייתן ביטוי לנתוני העושה ולמורכבותה, כמו גם מצבה הרגשי והנפשי, ההליך הטיפולי בו נטלה וטיפול חלק ומאידך, ענישה אשר תכלול בחובה גם רכיב עונשי מוחשי אשר ייתן ביטוי לחומרת המעשים והעבירות שביצעה המערערת.

72. בנסיבות אלו, לא מצאתי, כי יש בנמצא נימוקים אשר בשלהם ראוי לסטות ממתחם העונש ההולם משיקולי שיקום וכי יש למקם את העונש הראוי למערערת בתוך מתחם העונש ההולם. יחד עם זאת, יש להביא לתוצאה עונשית מאוזנת אשר מחד, תיתן ביטוי לאינטרס הציבורי ולצורך בהשתת ענישה מוחשית ומשמעותית אשר תגלם בחובה את חומרת המעשים ומהות העבירות ומאידך, תאפשר ותניח אפיק טיפולי - שיקומי כצופה פני עתיד בעניינה של המערערת ותיתן ביטוי למורכבותה ולנתונה.

73. בהקשר זה ותוך בחינת הנסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירות ומיקום העונש הראוי למערערת בתוך מתחם העונש ההולם כמפורט לעיל, סבורה אני, כי נפלה שגגה מאת בית המשפט קמא המצדיקה את התערבותה של ערכאת הערעור.

השתת ענישה, כפי קביעת בית המשפט קמא, הכוללת בחובה 6 חודשי מאסר אשר ירצו מאחורי סורג ובריה אינה נותנת ביטוי ראוי והולם למכלול הנסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירות, למורכבות המערערת, למצבה הנפשי, להליך הטיפול בו נטלת המערערת חלק, להיות המערערת נעדרת כל עבר פלילי, נסיבותיה האישיות והמשפחתיות ויתר הנתונים אשר פורטו בהרחבה בשורת תסקירי שירות המבחן שהוגשו בעניינה.

74. שקלול מכלול נסיבות אלו, מביא לכלל מסקנה, כי יש להתערב בעונש שהושת ע"י בית המשפט קמא במובן זה ש - 6 חודשי מאסר בפועל אשר בית המשפט קמא קבע, כי ירצו מאחורי סורג ובריה, ירצו על דרך עבודות שירות. בתוצאה עונשית זו יהא, כך לדידי, כדי ליתן ביטוי ראוי והולם למיקום העונש הראוי למערערת במתחם העונש ההולם שנקבע לעיל, מתן ביטוי למורכבותה, למצבה הנפשי, הרגשי, ההליך הטיפולי בו היא נטלת חלק, המלצת שירות המבחן ומאידך, רכיב זה יכלול בחובו רכיב עונשי מוחשי אשר ייתן ביטוי לאינטרס הציבורי ולצורך בהשתת ענישה מוחשית ומשמעותית בנסיבות המקרה דנן.

הותרת העונש בדמות מאסר לריצוי מאחורי סורג ובריה כפי שהושת ע"י בית המשפט קמא, תחטיא את האיזון הנדרש בנסיבות המקרה דנן, תגדע, הלכה למעשה, את ההליך הטיפולי, הן הפסיכולוגי והן הפסיכיאטרי בו נטלת המערערת חלק, כמו גם לא תיתן ביטוי ראוי והולם לנתוני העושה, למורכבותה, למצבה הנפשי, למצוקותיה ולנסיבותיה האישיות והמשפחתיות.

75. בצד זאת, אף ראוי להעמיד את המערערת בצו מבחן לתקופה ארוכה, אשר יהווה מסגרת פיקוחית תומכת ומציבת גבולות עבור המערערת, כמו גם יבטיח, כי המערערת תמשיך ליטול חלק בטיפול פסיכולוגי ובמעקב פסיכיאטרי, אשר הינם נדרשים בנסיבותיה.

76. השתת עונש מאסר בפועל אשר ירוצה מאחורי סורג ובריח, כפי קביעת בית המשפט קמא בנסיבות המקרה דנן, לא יכולה, ככלל, לדור בכפיפה אחת עם העמדת המערערת בצו מבחן, גם אם זה יהא לאחר שחרורה ממאסרה. בנסיבות אלו הרי שהותרת הענישה כפי שהושתה ע"י בית המשפט קמא בדמות מאסר שירוצה מאחורי סורג ובריח, תוך ביטול רכיב צו המבחן שהושת בגזר הדין, תביא לתוצאה עונשית אשר אינה הולמת את נסיבות המקרה דנן ולא תיתן ביטוי ראוי והולם הן לאינטרס הציבורי מכאן והן לאינטרס הפרטי של המערערת משם. תחת זאת, השתת עונש מאסר לתקופה המקסימאלית האפשרית על פי חוק לריצוי על דרך עבודות שירות, בשילוב העמדת המערערת בצו מבחן לתקופה ארוכה, כמו גם הותרת המאסר המותנה שנקבע ע"י בית המשפט קמא וכן חיוב המערערת בתשלום קנס כפי שנקבע, תיתן ביטוי ראוי והולם לשיקולי הענישה ולנסיבות המקרה דנן.

77. זאת ועוד, נוכח מורכבות המערערת, מצבה הנפשי והרגשי, הצורך במסגרת פיקוחית שתבטיח כי המערערת תהא נתונה במעקב פסיכיאטרי לתקופה ארוכה, כמו גם בטיפול פסיכולוגי כפי הנדרש, אני סבורה, כי ראוי להעמיד את המערערת בתקופת מבחן ארוכה מזו שהומלצה ע"י שירות המבחן כפי תסקירו.

78. סופו של יום ונוכח כל האמור לעיל, הייתי מציעה לחבריי לדחות את הערעור ככל שהדבר מתייחס לסוגיית הרשעת המערערת בדין, כך שזו תיוותר על כנה ולקבל את הערעור במובן זה ש - 6 חודשי מאסר בפועל אשר הושתו ע"י בית המשפט קמא, ירוצו על דרך עבודות שירות בהתאם לחוות דעת הממונה שהוגשה. עוד הייתי מציעה לחבריי להעמיד את המערערת בצו מבחן לתקופה ארוכה יותר מזו שנקבעה ע"י בית משפט קמא, היינו למשך שנתיים וחצי במסגרתו תמשיך המערערת במעקב פסיכיאטרי, תשתלב בטיפול פסיכולוגי קבוע ותעמוד בפיקוח שירות המבחן. עוד הייתי מציעה לחבריי, כי יתר רכיבי גזר הדין בדמות מאסר מותנה וחיוב המערערת בתשלום קנס, יוותרו על כנם.

יפעת שטרית, שופטת

אסתר הלמן, ס. נשיא, אב"ד:

מסכימה.

**אסתר הלמן, שופטת
ס. נשיא [אב"ד]**

חנא סבאג, שופט:

מסכים.

חנא סבאג, שופט

הוחלט, אפוא, פה אחד לקבל את הערעור, כמפורט בפסק דינה של השופטת שטרית.

המערערת תחל בריצוי עבודות השירות, בהתאם לחוות דעתו של הממונה, ביום **05/07/17** או במועד מאוחר יותר שייקבע לה על ידי הממונה. במועד זה עליה להתייצב בפני המפקח הממונה בתחנת משטרת טבריה עד השעה **08.00**.

אנו מזהירים את המערערת, כי עליה למלא אחר הוראות הממונה, וכי תנאי ההעסקה הינם קפדניים וכל חריגה מכללים אלו עלולה להביא להפסקת עבודות השירות.

הוסברה למערערת המשמעות של אי עמידה בתנאי המבחן והיא הוזהרה כי אם תפר את התנאים, עלול דינה להיגזר מחדש.

הממונה יודיע עם התייצבותה של המערערת לריצוי העבודות.

כל תנאי השחרור של המערערת יבוטלו עם התייצבותה ואם הופקדו ערבויות, הן תוחזרנה לה בכפוף לכל מגבלה על פי כל דין.

המזכירות תמציא העתק פסק הדין לממונה על עבודות השירות וכן לשירות המבחן.

ניתן והודע היום י"ט סיוון תשע"ז, 13/06/2017 במעמד הנוכחים.

חנא סבאג, שופט

יפעת שטרית, שופטת

אסתר הלמן, שופטת
ס. נשיא [אב"ד]

פסק הדין הושמע בהרכב השופטים:

עמוד 18

סאב דבור, שופט

יפעת שיטריט, שופט

אסתר הלמן, שופט
ס. נשיא [אב"ד]

החלטה

לבקשת המערערת, הוחזרו לה המוצגים.

העירבון יוחזר למערערת, במועד שנקבע לעיל, באמצעות בא כוחה.

ניתנה והודעה היום י"ט סיוון תשע"ז, 13/06/2017 במעמד הנוכחים.

סאב דבור, שופט

יפעת שיטריט, שופט

אסתר הלמן, שופט
ס. נשיא [אב"ד]

הוקלדעלידיחנהטוריק